

gere end den danske, vil dette betyde en Lettelse i Henseende til Oprettelse af nye Selskaber, af hvilke der uden Tvivl vil opstaa mange i den første Tid efter Genforeningen.

Loven omfatter kun de erhvervsdrivende Selskaber, men ikke de saakaldte „civile“ Selskaber, der maa behandles i Forbindelse med den øvrige private Formueret. Afgørelsen af, om et Selskab er „erhvervsdrivende“, maa for Aktieselskabers Vedkommende træffes paa Grundlag af Aktieselskabslovens § 1, 1ste Stykke, 2det Punktum, medens Spørgsmaalet bortset herfra maa afgøres efter almindelige Regler.

I øvrigt maa erindres, at der om visse Selskaber, navnlig Livsforsikringsselskaber og Partrederier, findes særlige Bestemmelser i andre samtidig hermed udkommende Love, der som de mere specielle maa gaa forud for de almindelige Selskabsregler i nærværende Lov.

Til § 21.

Bestemmelserne i nærværende Paragraf gaar ud paa at gøre de danske Selskabsregler anvendelige ogsaa paa ældre Selskaber, dog at der indrømmes disse en passende Frist til at indrette sig efter de forandrede Forhold. Det følger af Forslagets § 1, 2det Stykke, at de bestaaende Selskaber, saa længe de ikke er undergivet dansk Ret, vedblivende er underkastede de hidtidige Retsregler, derunder Pligt til at anmelde Vedtægtsændringer m. m.

De Selskaber, som omfattes af Bestemmelsen i nærværende Paragraf, deler sig ifølge tysk Ret i følgende Arter: Ansvarlige Selskaber („offene Handelsgesellschaft“, tysk Handelsgesetzbuch §§ 105—160), Kommanditselskaber („Kommanditgesellschaft“, ibd. §§ 161—77), Aktieselskaber og Kommanditaktieselskaber („Aktiengesellschaft“, ibd. §§ 178—319, og „Kommanditaktien-gesellschaft“, ibd. §§ 320—34), stille Selskaber („stille Gesellschaft“, ibd. §§ 335—42), Selskaber med begrænset Hæftelse („Gesellschaft mit beschränkter Haftung“, tysk Lov 20. April 1892, jfr. Bkg. 20. Maj 1898) samt Andelsselskaber („Genossenschaft“, tysk Lov 1. Maj 1889, jfr. Bkg. 20. Maj 1898). De sidstnævnte Selskaber („Genossenschaften“) kan atter bestaa under tre Former, idet der enten kan paa-hvile Medlemmerne ubegrænset personligt Ansvar, ubegrænset Tilskudspligt eller begrænset Ansvar og Tilskudspligt.

Ved dansk Rets-Indførelse vil Aktieselskabsloven blive anvendelig paa de hid-

tidige Aktieselskaber (Kommanditaktieselskaber), Selskaber med begrænset Hæftelse samt paa „Genossenschaften“ med begrænset Ansvar og Tilskudspligt. Udenfor Aktieselskabsloven falder formentlig de andre Selskabsformer, derunder „Genossenschaften“ med ubegrænset Tilskudspligt.

Med Hensyn til Forslagets § 21, 2det Stykke, bemærkes, at det maa være en Følge af Aktieselskabslovens § 12, at de nævnte Selskaber, naar de ikke rettidig er anmeldt til Registrering, ikke fremtidig kan erhverve Rettigheder eller paatage sig Forpligtelser som selvstændige Retssubjekter, hvorimod de bestaaende Rettigheder og Forpligtelser ikke uden videre falder bort.

Til § 23.

Da den hidtidige Ret til Dels indeholder udførlige Regler om Fremgangsmaaden ved Likvidation af bestaaende Selskaber, har man ment det rigtigst at opretholde disse Regler, naar Likvidationen er paabegyndt før Lovens Ikrafttræden. En saadan Likvidation fritager dog ikke Selskabet fra Anmeldelse i Henhold til § 21, forsaavidt der bliver Spørgsmaal om Erhvervelse af Rettigheder eller Paatagelse af Forpligtelser efter den 1. Januar 1922.

Til § 24.

Paragraffens 1ste Stykke stemmer i det væsentlige med Lov af 28. September 1918 om Tillæg til Aktieselskabsloven. Man har dog fundet det rigtigst at til-lægge den paagældende Minoritet Ret til selv at beslutte nødvendige Vedtægtsændringer, saaledes at Majoriteten ikke kan gøre Retten illusorisk ved at forhindre Indkaldelse af Generalforsamling eller ved at gøre denne ubeslutningsdygtig.

Ifølge Forslagets § 20 finder den danske Selskabsret Anvendelse ogsaa paa de før Lovens Ikrafttræden oprettede Selskaber. Medens dette ikke kan fremkalde Betænelighed, forsaavidt angaar de af Hensyn til det offentlige foreskrevne Pligter til Registrering m. v., stiller Forholdet sig noget anderledes med Hensyn til den Del af Selskabsretten, som vedrører Deltagernes kontraktmæssige Rettigheder og Pligter. Paa den ene Side stemmer det med Grundsætningen om vel-erhvervede Rettigheders Beskyttelse, at bestaaende Kontraktforhold saa vidt muligt ikke bør ændres uden Parternes Ønske, medens det paa den anden Side vilde